

Nhớ Ơi Là Nhớ

Bốn chiếc xe buýt rùng mình chuyển bánh, chúng chở những cô cậu sinh viên mà chỉ ít thời gian nữa phải gọi họ là những người "lính" mới hợp lý. Đi học quân sự hào hứng vì bốn chữ "ăn ở tập trung".

- Tới rồi, mấy trăm cái miệng lại lao nhao. Lấy giùm mình cái giỏ với....Ủ, nó đấy! Sao bị quá vậy? Bộ "rinh" cả nhà lên hả. Hai tuần chứ có phải hai ngày đâu, vậy là còn ít đó. Con gái mấy bà phiền thiệt, như tụi tôi này khỏe re à! Phải rồi, mấy ông đơn giản trong mọi hình thức mà đến tắm cũng "tiết kiệm" tụi tui đâu dám chấp! Nói nữa tui liệng cái giỏ ở đây à nha. Ông mà bỏ xuống có người khác nhào vào liềm. Tôi nhường lại cho kẻ đó, đó. Ý, bỏ thiệt hả... cứu tui với!...

Cả đoàn người rỗng rảnh kéo nhau vào khu tập thể. Hai dãy nhà thật lớn trông như hai cái nhà kho úp mặt vào nhau. Ở giữa là "trung tâm đầu não" của doanh trại. Năng gắt, đám lính mới đứng ngồi lổ nhổ, ai cũng quan sát khung cảnh chung quanh một cách kĩ càng.

Gã Bí lừ dừ tiến lại, nhìn gã ta chẳng khác gì một cái giá di động, trên đó treo lỉnh kỉnh những giỏ xanh giỏ đỏ của đám con gái. Một quá, giỏ của bà là bị nhất! Than thở gì, ông coi coi ai cũng có vinh hạnh như ông thôi. Làm trai sao khổ vậy ta? Đây là bốn phận của "nam nhi đại trượng phu" rồi chưa? Này bà ôm cái bọc gì vậy? À con gấu pepsi của tôi! Chi vậy? Để tối ôm ngủ chứ chi! Trời ạ, đi học quân sự mà... sao không nói sớm tôi cho mượn! Mượn gì? Mượn tôi chứ chi, khỏi đem con gấu đi cho mất công. Dân đen to gan, có tin bốn phủ xử mi cầu đầu trảm không hả?...

II

- Tập trung rồi kìa, báo chí đứng kể ngữ văn. Thầy nói gì vậy? Lớp mình ở đại đội A-C3. Nữ ở A-10, nam ở A-3. Trời sao xa vậy thầy ơi? Mô phật, gần cho mấy ông cơ hội hả? Cự gì nữa, phòng nào về phòng nấy kìa. Phòng 10 đây rồi, má ơi ở mãi gần cuối dãy, đằng sau cỏ mọc um tùm, tối ngủ sợ chết đi được. Dơ quá! Bụi đóng cả tắc kìa. Ca cầm gì, lo mà lấy giấy lau đi. Chà giường kê sát nhau vui quá ha, đẹp hơn ở ký túc xá nhiều. Ủa, ký túc xá trường mà được như vậy tao xin vô ở liền.

Thế là giường ai người nấy lo ề cổ ra mà lau. Có tiếng ồn ào. Đổi phòng hả, nữ Báo Chí qua A-3 kìa. Gì kỳ vậy lau sạch sẽ rồi còn bắt dọn. Lẹ lên đi còn hơn ở phòng âm u này này. Ừ qua lẹ còn dành giường trên nữa chứ. Nam lớp mình đổi qua phòng mấy vậy? Hình như là A-9. Vẫn còn xa lắm hi hi...

Gã Bí lẳng xăng chạy qua, tay cầm một thanh sắt. Giường ai có đinh lòi ra "Hê" một tiếng tui gõ xuống cho. Hôm nay mới thấy anh Bí tốt vậy đó. Sao bà cứ "móc lò" tui không vậy? Ở giường này hả, khỏi lau ban nãy tui lau rồi. Xạo ke, dơ hầy à! Mà này ông có keo dán không? Có băng keo à! Cũng được cho tui một ít tui dán "ảnh" lên. Thua bà luôn đi học quân sự mà đem theo cả gấu bông, còn dán hình Hồng Sơn lên nữa. Sến quá! Có ảnh tui nhìn tối tui ngủ hồng sợ ma nữa. Bà nói vậy đám con gái nghe được tui nó qua "xé xác" Hồng Sơn của bà ra đấy! Thách đấy! Trời, tui đi dọn thám căng tin đây, trưa đi ăn cơm chung nghen. Ủa, nhớ qua rủ đấy!

Căng tin rộng mênh mông, đầu này bán tạp hóa và giải khát, đầu kia bán cơm. Giữa là những dãy bàn dài, sạch sẽ và thoáng mát.

- Mua phiếu ăn hả, giống ở ký túc xá quá! Tôi mua cho bà rồi nè! Để tui gửi tiền lại. Thôi khỏi coi như tui "khao" vậy thôi. Lần sau tui không lấy đâu nha. Chắc không có lần sau quá. Hình như đám báo chí ngồi ở khu giữa đấy. Lại ngồi chung cho vui. Sao bà ăn ít vậy? Tui làm biếng ăn quá! Ráng ăn hết đi mà. Có thưởng nhá! Ủa! Chè hén? Ủa! Rủ thêm người hén? Ủa! Cả tiểu đội bốn hén? Ủa... Ý... chắc tui sạt nghiệp quá! Này hứa rồi là "quân tử nhất ngôn"! Rồi, ăn đi thiệt khổ ơi là khổ.

III

Buổi học đầu tiên.

- Trời ơi, cái quần của tao rộng ới là rộng luôn. Than gì chứ ai cũng vậy thôi. Có đẹp cỡ nào mặc đồ lính vào cũng giống như nhau à! Ý trời, số áo của tao là số bù mày ới, xui quá xá! May quá, tao chín nút luôn. Hừ... Này mấy nhỏ Ngử Văn thắt bím giống thanh niên ghê hén! Mai tao cũng bắt chước. Mày "chảnh" thật. Kệ tao. Nhìn đám con trai lớp mình kìa trông cũng "oách xì dầu" chứ ha? Gã Trâu mặc đẹp nhất. Ối trời, gã Bí giống Hitler quá ta. Suyt... hi... hi... Thầy lên, đám lính mới tò te đều im thín thít. Điểm danh!

- Chà lớp này toàn tên đẹp không à! Dân "nhân văn" mà thầy. Khoa gì đây? Dạ báo thầy ới! Nhà báo bây giờ không còn bị liệt vào dãy nhà nghèo rồi. Các anh chị bây giờ sướng lắm chứ chúng tôi ngày xưa là một chiến sĩ trên mặt trận tư tưởng, góp phần quan trọng trong sự nghiệp cách mạng của dân tộc. Thôi đi, bẻm mép quá... sinh viên bây giờ... nhưng gì thì gì, thời bình cũng phải chăm lo phát triển sự nghiệp quốc phòng. Cho nên các em phải hiểu là lên trung tâm này là để rèn luyện kiến thức quân sự và tác phong quân đội tối thiểu của một công dân! Rõ ẹ, em biết phải thương súng như thương vợ, yêu lựu đạn như yêu con. Hi... hi... ha... ha...

- Này Năm Ka, vậy "dzợ" ông, ông coi là khẩu súng hả? Không "dzợ" là thùng thuốc súng! Thật vô phước cho nhỏ nào cưới được ông. Còn bà chắc ai cưới được bà chắc có phước lắm bởi vì bà là thùng thuốc súng bị ẩm, không sợ bị nổ. Chết ông đi.

Cũng may thầy can thiệp kịp thời, buổi học trôi qua trong tiếng cười đùa vui vẻ của mọi người. Đã rất lâu lớp mới đông đủ vừa học, vừa chơi như thế này. Bỏ qua những ồn ào của đô thị, những lo toan trong cuộc sống. Đám sinh viên như trở về với tuổi thơ với những trò chơi như: lừa vịt, rồng rắn lên mây, chi chi chành chành. Dường như ai cũng cảm thấy được vòng tay bè bạn sao thân thiết triu mến đến lạ kỳ. Ai cũng tốt ới là tốt, dễ thương ới là dễ thương!

IV

Sáng.

5 giờ 30 tiếng keng đã khua rền. Gã Bí nghênh ngang đi giữa hai dãy giường tầng cất cao giọng còn ngái ngủ: Ái chà! Mấy bà "nướng" kỹ dữ ta. Dậy đi tập thể dục kìa C-3 lúc nào cũng lập kỷ lục đi trễ về sớm hết trơn. Hoa Sói, Hai độ rười, dậy đi... Mèo lười... Này ông thấy "gối bay" bao giờ chưa? Thấy rồi. Giờ tôi khoái thấy bà bay à, tôi sẵn sàng đỡ. A, a...

Khổ ơi là khổ, hai cái loa chữ chĩa thẳng vào A-3 mà giục giã "Đề nghị ra bãi tập quy định". Ngày nào cũng như ngày nào, dậy thì sớm ơi là sớm, học đến trưa nắng ơi là nắng, cây súng thì nặng ơi là nặng, lặn lê bò toài dơ ơi là dơ... Mà tối ngày than than thở thở, từ nay gọi mà là "rên ơi là rên" nhá! Mà láo ơi là láo! Thôi đi lẹ lên kìa, bữa nay học ném lựu đạn ấy. Trời ơi là trời.

Trưa.

Vẫn là gã Bí với dáng đi bệ vệ giữa hai dãy giường tầng. Dậy đi, trưa hằm hập như vầy ngủ mệt lắm, ra ngoài vườn trà nghe anh em Báo Chí hát đi. Hai độ rười dẫy, dậy dậy! Quý sứ, sáng, trưa, tối ông đều qua quây không cho ai ngủ hết trơn, có tin tui "uỳnh" ông không vậy? Bà ấy hà, tui thối 1 cái là bà bay qua Tân Tây Lan luôn, ở đó mà lớn lối. Dậy đi, cái mặt ngủ trưa giống mèo hen lắm! Quá lắm rồi...

... Thế là "lịch bạch, lịch bạch" gã Bí chạy trước, rượt theo sau là đám nữ quái. Gã vừa chạy vừa la bai bai "Cứu huynh!". Ra đến vườn trà quả là rất mát mẻ, đếm đi đếm lại cũng có đến mười mấy mạng. Kê dựa gốc cây lim dim "cửa sổ tâm hồn", kê thì nằm dài ngó trời mây. Natipông ôm cây đàn "tưng tưng" gào lên điệp khúc "... thành phố tôi rất trẻ, bạn hãy nghe họ hát về mình, bằng trái tim rất trẻ...". Gã Thiên ngọng nín ngọng nô bè theo "nà na ná na..." làm cho không ai nhận được cười.

Ngồi hát chán đám con gái lại tha thần chơi trò "lãng mạn" nơi những vạt hoa cúc đại trái dài. Gã Bí lẳng xăng chạy đến: "Để tui bút phụ cho nha". Trời ơi, sao ông nhổ luôn cả gốc rễ lên vậy? Như vầy mới nhanh. Đẹp đi! Đúng là không biết "thương hoa" chi cả, ông đi đi cho tui nhờ. Thế là gã lủi thủi quay trở vào, buồn tình gã lại "rống" lên bài hát quen thuộc: "... Mênh mênh mang mang, Phù Vân yên tử... ử... ử...".

Những vòng hoa xuyên chi được kết một cách khéo léo khiến cho mấy gã cứ trầm trồ. Tên Trâu dựa gốc cây mơ màng. Ôi, tôi nhớ hồi nhỏ quá, lúc ấy toàn kết hoa làm vòng chơi trò cô dâu, chú rể vui dễ sợ. Thế là mười mấy cái miệng lại lao nhao "mổ xẻ" sang đề tài tình yêu, những "mối tình đầu" được thổ lộ. Gã Natipông thú nhận biết yêu từ hồi 15 tuổi, còn bây giờ đang gặm nhấm hai chữ "thất tình".

Ông còn đỡ đấy, tên Bất mãn nhà ta còn ngậm ngùi hơn, kiểu như "nếu biết rằng em đã có bồ, theo về Bình Phước để làm chi" ấy!

Bà Lang "bầm" này cứ "đạp" lên nỗi đau của người khác không à, làm như tui không biết cái "thuở ấy chàng như con chó chết, say đắm bên em, em như con chó phèn" của bà không bằng! Những tràng cười bùng ra khiến đương sự chỉ còn biết nhe răng ra mà cười thôi...

VI

Chiều.

Tan học là ba chân bốn cẳng chạy đi giành phòng tắm cho nhau. Đây có lẽ sẽ là nỗi "ám ảnh ngọt ngào" với đám nữ lính chúng tôi. Chiều cũng là lúc 22 gã con trai đuổi theo một quả bóng tròn, phong trào có giải thưởng nên đại đội nào cũng háo hức tham gia. Đám nữ Báo Chí xung trận bằng những khẩu hiệu lạ lùng nhất, được phát ra từ những cái miệng xinh xắn, âm thanh tuyệt hảo. "Em yêu thủ môn", "A-3 yêu A-9", "Số 10 hay quá!" nghe mà mát lòng mát dạ. Tinh thần "Báo Chí vị thể thao" ấy mãnh liệt đến độ dù trời mưa sấm sét sậm sịt các nàng vẫn "Báo Chí ơi, chiến thắng nhé!".

Dù phải ôm về sáu trái nhưng các chàng vẫn được "chăm sóc" tận tình bằng những ly nước mát lạnh, những lời an ủi ngọt ngào: "Cũng may chỉ có sáu trái..."

Tối.

Có nhiều trò vui được bày ra. Một loạt anh tài như: Cá voi, Tủng cô nương, gã Bí... đều bị dựng lên để "quỳ" dưới cơ chị Tiên nhà ta. Ngoài sân thì anh nằm vạt áo chị, chị túm vạt áo anh và đồng thanh "Rồng rắn lên mây...". Những tiếng la hét cười nói làm cho một góc sân náo động cả lên. Rải rác đâu đây là những vòng tròn người vỗ tay ca hát, những bài hát cách mạng một thời đỏ lửa...

Chơi chán, lại lục đục kéo nhau vào canteen nhâm nhi trà đá với bóng ngô, sinh viên nghèo mà.

Trời mưa, nỗi tiếp truyền thống "tiếng hát át tiếng bom" năm xưa, chúng tôi cũng hò dô lẫn át tiếng mưa rào... Chợt thấy mình sao sung sướng quá, được sống trong đất nước hòa bình. Thế mà có lúc không nhận ra, cứ thu mình trong vỏ ốc, lãng quên thế giới đầy sức sống quanh mình. Tuổi trẻ là mùa xuân, tuổi trẻ phải trải qua gian khổ mới chín muồi. Những ngày học quân sự ngắn ngủi này chẳng phải là gian khổ, nhưng làm cho tình bạn thêm thân. Bạn đối với bạn không còn là cái tôi lạnh lùng, mà bằng những cái tên thân mật: nhót, ốc sên, oval... Biết rằng ngày mai xa nơi này sẽ nhớ lắm... Nhớ lần bị chuột rút, cô bé trung đội phó tóm râu được còn mèo dí vào chân, ngây thơ bảo rằng nó sẽ cắn chết chuột... Nhớ những bài hát hùng hồn mỗi sáng "... vì nhân dân quên mình, vì nhân dân hy sinh..." sẽ rất nhớ, nhớ ơi là nhớ!!!!!!